

[Dohrmann]

interesseret i, og det er produktion, produktion og atter produktion. Alle de forslag, der ligger på bordet, går direkte i modsat retning: De medfører produktionsbegrænsninger. De medfører stigende arbejdsløshed. De medfører, at de valutakroner forsvinder, vi ellers har hevet hjem ved, at vi har haft nogle frie og uafhængige f.eks. landmænd, der har ydet en indsats og produceret nogle varer, som er blevet solgt til udlandet. De har været med til at holde vores gæld nede på det niveau, den har i dag, og den gæld, vi har, er vel at mærke ikke lille. Den skal tilbagebetales, og den eneste måde, vi kan tilbagebetale den på, er ved at producere nogle varer og sælge dem til udlandet.

Vi har set, at også den nuværende regering gang på gang har givet sin tilslutning til, at Danmark er indgået i nogle EF-aftaler, som hver eneste gang har medført, at dansk landbrug er blevet straffet. Vi har set det på miljøområdet, hvor man efterhånden er ved at køre det hele ind, så jeg bliver slet ikke forbavset, hvis vi i løbet af de næste år oplever, at der bliver nedlagt en del ministerier, herunder Landbrugsministeriet, og så rager miljøministeren det hele til sig.

Det er absolut ikke noget, vi i vores situation skal være glade for, tværtimod, for der er efterhånden ikke den ting, man ikke kan få ind under miljøet ved at sige, at det er miljøvenligt. Vi skal gøre noget. Vi skal have flere skove, og vi skal have nogle grønne marker. Vi skal have Tøndermarsken fredet. Vi skal have Skjern Å gjort snoet igen, så landmændene ikke kan dyrke deres jorder. Vi skal have bræmmer, og vi skal have det ene, og vi skal have det andet. Og hver eneste gang er det ensbetydende med, at man reducerer det, vi har allermost brug for, nemlig vores produktionsapparat.

Det er derfor, jeg tillader mig at sige, at hvis der skulle komme nogen udefra og sætte os under administration, fordi vi har et fallitbo, men opfører os som nogle krøsusser, der har uanede mængder af penge, så tror jeg oprigtigt på, at det ville være en lykke.

Jeg tror ikke på det, når fru Margrete Auken og miljøministeren og hr. Sønderby og hr. Grove, hvad de nu hedder alle sammen, står her oppe og skændes og giver udtryk for, at de er så og så uenige. I realiteten er de jo enige. Det eneste, de er uenige om, er, hvor hurtigt det skal gå. Derfor er jeg helt sikker på med hensyn

til de synspunkter, hr. Gade havde i dag, at om et par år vil vi opleve, at f.eks. en hr. Grove eller en hr. Sønderby står og forsvarer nøjagtig de samme ting. Derfor går det sin skæve gang.

Vi vil absolut ikke medvirke til, at disse forslag fremmes. Vi finder, det er en katastrofe for landet, at man under dække af miljøet gennemfører den ene restriktion efter den anden. Hvis den dag kommer, hvor vi bliver sat under administration – som sagt håber jeg, at det sker hurtigst muligt – tror jeg, at man om nogle af disse forslag, hvis vi ellers kan slippe ud af fælden igen, fra udlandets side vil sige: Jamen kære venner! Den slags ting, den luksus, alle de grønne marker og det grønne område og alle de træer har vi altså ikke råd til. Nej, nu skal I i gang med at bestille noget og producere nogle varer i stedet for!

Fremskridtspartiet stemmer nej.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det kunne da være meget morsomt, hvis en kommende miljøminister kom til at hedde hr. Dohrmann. Så kunne vi se, hvilken miljøplan der så skulle udarbejdes. Man ved jo aldrig, hvad der kan ske. Så kunne det være, at tonen fik en anden lyd.

Der er bare det, som hr. Dohrmann og andre måske glemmer, at tiderne har skiftet. Da jeg for snart mange år siden gik på seminariet, var der ikke noget, der hed miljø. Det var en selvfølge alt sammen. Det var en selvfølge, at vi gik ud til vandhullerne og så på frøerne, der kvækkede. Nu har vi en plakat på skolen, hvor frøerne sidder på et billede og siger: Jeg forstår ikke et kvæk-kvæk, for mit vandhul det er væk-væk.

Jeg fortæller sådan noget til børnene, at der var engang – det lyder som et eventyr – hvor alting var anderledes. Jeg tror, det hænger sammen med, at vi altid betragtede tingene som en selvfølge. Der var rent vand, og der var alt det, der skulle være.

Men så skulle vi jo til at være effektive, vi skulle have mere jord ind at udnytte, indtil man pludselig finder ud af, at det, man havde lavet, egentlig var godt på én måde, men fik nogle konsekvenser, som vi slet ikke var klar over dengang. Man vidste simpelt hen ikke besked, sådan at man kunne lave det, som man burde.

Derfor skal man ikke være så ked af, om man på nogen måde er blevet klogere, igennem årene har gjort nogle erfaringer, der viser, at det